

Arrest

nr. 292 257 van 24 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. EPÉE
Louizalaan 131/2
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juli 2023 tot teruggrijping, tot intrekking van een visum en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. EPÉE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt op 14 juli 2023 met een vlucht afkomstig uit Yaounde, Kameroen, aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Zij wordt tegengehouden aan de grens. Eveneens op 14 juli 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot intrekking van haar visum, tot

terugdrijving en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing tot terugdrijving is gemotiveerd als volgt:

“Op 14/07/2023 om 10.17 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, 1^e INP [S.K.]

Mevrouw :

naam [M.] voornaam [O.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te /

houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer [...] afgegeven te Yaounde op: [...]

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging te Yaounde geldig van 13.04.2023 tot 13.04.2025 voor een duur van 90 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Yaoundé met SN379 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart op doorreis te zijn naar Parijs (Frankrijk) voor toerisme en dit voor de duur van ongeveer 3 maanden. Betrokkene verklaart eerst op hotel te zullen verbleven van 14.07.23 tem 23.07.2023. Na een kort verblijf in Parijs, verklaart betrokkene dat ze bij een eerste broer zal verblijven die in Poitiers woont, voordat ze naar een tweede broer gaat die in Toulouse woont. Bij contactname van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het hotel blijkt het dat haar reservatie geannuleerd is. Voor haar verblijf bij haar broers kan betrokkene geen uitnodigingsbrief voorleggen. Voor het toeristische aspect van haar verblijf kan betrokkene geen enkel toeristisch documentatie voorleggen (brochures, folders, reisplannen, etc.).

Uit de gegevens van VisaNet blijkt dat het visum werd afgeleverd door de Belgische ambassade in Yaounde (Kameroen) voor een toeristisch bezoek te België met voorleggen van een hotelreservatie in Brussel. Afgaande op de gegevens blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens. Op basis van de verklaringen van betrokkene blijkt dat haar reismotief zich hoofdzakelijk afspeelt in Frankrijk. Volgens de visumcode dient het hoofdreis zich te situëren in het land van afgifte van het visum. Rekening houdend met het verklaarde reisdoel van betrokkene en de gegevens van het VisaNet blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene is enkel in het bezit van 60 euro cash geld voor een voorgenomen verblijf van ongeveer 3 maanden (datum terugkeerticket 11.10.2023 vanuit Brussel) te Frankrijk. Ze is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring van Frankrijk. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk over 120 euro/dag/persoon/zonder garantverklaring te beschikken.”

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift vraagt verzoekster dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Veemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, dit is deze waarin de beslissingen zijn gesteld (cf. RvS 17 april 2002, nr. 105.632). Bijgevolg geldt in de voorliggende zaak het Nederlands als de proceduretaal.

3. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Ambtshalve wordt erop gewezen dat de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van de thans voorliggende vordering, in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Immers, artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

De vordering is onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. Ook ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering niet onontvankelijk is voor zover zij is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.

[...]”

Paragraaf 4, eerste en tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

[...]”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging

(immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;" (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

"Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, *Parl.St.* Kamer 2013-2014, nr. 3445/001, p.10)

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

"Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling." (ibid. p. 7)

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet waarin de termijnen voor het indienen van *"het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek"* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre er mee een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zitting betoogt de advocaat van verzoekster dat zij zich op dit punt gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum.

4. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster wijst er immers terecht op dat zij van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen

tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugnijving die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die het indienen van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

4.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3. De middelen

4.3.1. Verzoekster voert de schending aan van het beginsel audi alteram partem, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

4.3.2. Voorafgaand moet erop worden gewezen dat de middelen, in zoverre ze zijn gericht tegen de beslissing tot vasthouding en de beslissing tot intrekking van het visum, gelet op hetgeen onder punt 3 werd gesteld, niet ontvankelijk zijn.

4.3.3. Verzoekster voert een schending aan van het beginsel audi alteram partem. Zij betoogt in eerste instantie dat zij door verweerder voorafgaand aan het gehoor niet in kennis werd gesteld van de doelstelling van het gehoor, van het feit dat gebruik zou worden gemaakt van haar verklaringen en van het feit dat het gehoor zou kunnen leiden tot de bestreden beslissing. In tweede instantie voert zij aan dat zij Frans spreekt, terwijl zij werd gehoord in het Nederlands, een taal waarmee zij niet vertrouwd is, en zonder tolk. In derde instantie stelt zij dat zij, nadat zij werd gehoord, niet in het bezit werd gesteld van een afschrift van dat gehoor, en zij dus niet in de gelegenheid werd gesteld om de inhoud ervan na te gaan en desgevallend te betwisten.

Het door verzoekster ingeroepen beginsel audi alteram partem heeft dezelfde inhoud als het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht binnen het recht van de Europese Unie (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727).

Het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adrestraat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt nog dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit zou zijn gehouden de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor, dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem

een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Khaled Boudjlida, § 55).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet of niet op adequate wijze werd gehoord, moet zij verder aannemelijk maken dat de bestreden beslissing in dat geval mogelijk anders had kunnen zijn. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een beslissing tot terugdrijving hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Het wordt niet betwist dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een terugdrijvingsmaatregel, daaraan voorafgaand moet worden gehoord.

Het grensverslag luidt, met betrekking tot het verhoor van verzoekster, als volgt:

“ 7. Verhoor van de betrokkene

Op 14/07/2023 om 07:19:00 uur word(t)(en) hij/zij ontvangen door:

- Politiebeambtenaam: [S.K.]*
- Politiebeambteterferentie: LPA - BRUSSEL NATIONAAL*

Volgens de verklaringen van de betrokkene:

[...]

Betrokkene komt voor ongeveer 3 maand naar Frankrijk. Haar hotelreservatie is geannuleerd. Betrokkene is slechts in het bezit van 60 euro. Geen kredietkaarten. Betrokkene is niet in het bezit van een tenlasteneming. Betrokkene kan ons geen reisplan of andere brochures voorleggen. Betrokkene is niet in het bezit van een officiële uitnodiging.

Conclusie van de Politie op basis van het verhoor:

[...]

Op 14/07/2023 om 06.15 uur biedt de genaamde [M.O.] zich aan bij de paspoortcontrole niveau aankomst (transfert B to A) bij Inspecteur [K.I.]. Betrokkene is aankomende passagier vanuit Yaounde met vluchtnummer SN0379 en is op weg naar Frankrijk (Parijs) met vluchtnummer SN3631. Betrokkene is drager van een geldig paspoort van Kameroen met serienummer [...].

Betrokkene verklaart ons op weg te zijn naar Frankrijk (Parijs) alwaar zij eerst op hotel zal verblijven van 14/07/2023 tot 23/07/2023. Bij nazicht blijkt de hotelreservatie geannuleerd te zijn. Zie bijlage. Vervolgens zou ze doorreizen naar haar broer [M.O.] dewelke woonachtig zou zijn te 86000 POITIERS – [...]. Daar zou ze één maand verblijven. Van daaruit zou ze verder reizen naar een andere broer [H.A.] dewelke woonachtig zou zijn te 31300 TOULOUSE – [...]. Vervolgens zou ze op 11/10/2023 vanuit Brussel opnieuw naar Yaounde gaan met vlucht SN369.

Betrokkene is slechts in het bezit van 60 Euro cash. Betrokkene is niet in het bezit van kredietkaarten. Zij kan ons ook geen tenlasteneming of enige andere officiële uitnodiging (attestation d'accueil) voorleggen. Voor een verblijf van ongeveer 3 maand is dit ruimschoots onvoldoende.

Betrokkene kan ons geen reisplan of enige andere reisbrochures voorleggen. Zij verklaart in het verleden Parijs al bezocht te hebben en wel weet waar ze heen kan. Het is niet de eerste keer dat zij Europa bezoekt. Betrokkene heeft handbagage en 2 ruimbagages bij zich.”

Het kan dus niet worden betwist dat verzoekster wel degelijk werd gehoord voorafgaand aan de beslissing tot terugdrijving.

Het hiervoor geciteerde grensverslag bevindt zich in het administratief dossier. Voorafgaand aan de debatten was de advocaat van verzoekster in de mogelijkheid het administratief dossier in te kijken. Zij gaf niet aan nog bijkomende opmerkingen te hebben. Aldus blijkt dat verzoekster prima facie geen belang heeft bij haar grief dat zij niet in kennis werd gesteld van het verhoorverslag en zij om die reden niet in de gelegenheid werd gesteld de inhoud ervan te betwisten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster is gehoord door de grenspolitie inzake de binnenkomstvoorwaarden, onder meer inzake haar reismotief en verblijfsomstandigheden en inzake de bestaansmiddelen waarover zij kan beschikken voor de duur van het voorgenomen verblijf. Zij werd hierbij ook de mogelijkheid gegeven om stavingstukken ter zake voor te leggen en maakte van deze gelegenheid gebruik om onder meer een hotelreservatie en een hoeveelheid aan cash geld te tonen. Uit het verslag kan nog blijken dat verzoekster werd verzocht ook andere stukken voor te leggen, maar dat zij geen andere stukken ter staving van haar reisdoel en verblijfsomstandigheden bij zich had en zij evenmin een kredietkaart of verklaring van tenlasteneming kon voorleggen. Verzoekster kan dan ook niet met goed gevolg voorhouden dat haar geen enkele mogelijkheid werd geboden stukken voor te leggen. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster de mogelijkheid werd gegeven om toelichting te geven bij hoe zij haar kort verblijf op het Schengengrondgebied zal invullen en dat zij werd verzocht haar bestaansmiddelen aan te tonen.

Een vreemdeling die aan de grens door de politie wordt gecontroleerd op de binnenkomstvoorwaarden, en in dit verband wordt gehoord, weet op dat ogenblik ook dat dit gehoor kadert binnen zijn of haar al dan niet recht op binnenkomst en een mogelijke terugdrijving indien niet is voldaan aan de binnenkomstvoorwaarden. Verzoekster kan niet in redelijkheid voorhouden dat de doelstelling van het gehoor haar niet was gekend of dat zij niet kon weten dat dit gehoor aanleiding kon geven tot een mogelijke weigering van binnenkomst met terugdrijving.

Waar verzoekster stelt dat zij zou zijn gehoord in het Nederlands, terwijl zij Frans spreekt, blijkt dit verder niet uit de stukken van het dossier: er wordt melding gemaakt van het Frans als zijnde de moeder- en spreektaal van verzoekster, en verder wordt vastgesteld dat zij in staat is geweest verklaringen af te leggen en dat niet blijkt dat er sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen of dat zij werd verhinderd om op nuttige wijze haar standpunt naar voor te brengen. Verzoekster toont dus ook niet aan dat haar verklaringen anders zouden zijn geweest of anders zouden zijn beoordeeld indien zij zou zijn bijgestaan door een tolk. Verzoekster voegt verder nog enkele medische documenten, maar deze kunnen prima facie niet aantonen dat er sprake is van medische problemen die een invloed konden hebben gehad op het horen.

Er blijkt niet dat de door verzoekster in het kader van het hoorrecht aangehaalde argumenten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

4.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De formele motiveringsplicht zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, is een doelnorm die ertoe strekt de bestuurde inzicht te geven in de feitelijke en juridische overwegingen die aan de hem aanbelangende beslissing ten grondslag liggen, wat hem onder meer moet toelaten om met kennis van zaken zijn kansen af te wegen en zijn rechtsmiddelen voor te bereiden. (RvS 1 september 2021, nr. 251.405)

Verzoekster betoogt in die context dat de beslissing tot terugdrijving de formele motiveringsplicht schendt omdat geen melding wordt gemaakt van de wettelijke grondslag die aan de grenscontrole-ambtenaren de bevoegdheid verleent een controle te doen terwijl de visumvoorwaarden reeds werden geverifieerd bij de afgifte van het visum.

Uit de bewoordingen van de beslissing tot terugdrijving blijkt dat deze is genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling kan, behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, de toegang worden geweigerd aan een vreemdeling wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de

omstandigheden van het voorgenomen verblijf of wanneer hij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf en de terugreis. Deze bepalingen laten dus toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Het gegeven dat verzoekster in het bezit was van een Schengenvisum, vrijwaart haar dus niet van de mogelijkheid dat zij het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat zij desgevallend documenten dient voor te leggen en uitleg moet kunnen geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en zij moet aantonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf en de terugreis.

Verder wordt in concreto gemotiveerd waarom verweerder van oordeel is dat de voormelde bepalingen kunnen worden toegepast.

Hiermee is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht: verzoekster kent immers de juridische en feitelijke grondslag van de bestreden beslissing. Waar zij erop wijst dat verder in de bestreden beslissing geen bepalingen worden vermeld waaruit de bevoegdheid van de grenspolitie zou blijken om nogmaals de binnenkomstvoorwaarden te verifiëren terwijl dat al gebeurde bij de afgifte van het visum, moet erop worden gewezen dat verzoekster in haar verzoekschrift zelf uitvoerig verwijst naar de relevante bepalingen van de Schengengrenscore, zodat alleen al om die reden niet valt in te zien welke belangenschade zij hierbij zou lijden. Immers, uit de door haar geciteerde bepalingen blijkt wel degelijk dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of deze vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft en aantoont te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf en de terugreis en verzoekster betwist deze bevoegdheid niet.

Verzoekster kan daarnaast prima facie niet worden gevolgd in haar betoog dat de formele motiveringsplicht zo ver reikt dat in de beslissing zelf moet worden gemotiveerd dat zij werd ingelicht over de doelstelling van haar gehoor en hierin moet worden verduidelijkt welke precieze vragen haar werden gesteld inzake haar reismotief.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is het op het eerste gezicht niet aangetoond.

4.3.5. In zoverre verzoekster aanvoert dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en een inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid vervolgens de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel – en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel – staat de rechter daarnaast niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Op grond van deze wetsbepalingen kan, behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter

staving van het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf of die niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong.

Uit deze bepalingen volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden de vreemdelingen kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat bij gebrek aan dergelijke documenten verzoekster kan worden teruggedreven. Eveneens blijkt hieruit dat verzoekster bij binnenkomst in principe moet kunnen aantonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf en de terugreis.

De bepalingen van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet moeten, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, *Parl.St.* Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), ook worden gelezen in het licht van de Schengenreglementering.

In dit verband wijst de Raad op artikel 6 van de Schengengrenscore, dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

[...]

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

[...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

[...].”

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat en beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf en de terugreis.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt zijn vervuld of niet meer mogen worden gecontroleerd. Het gegeven dat verzoekster dus in het bezit was van een geldig paspoort en geldig visum, ontsloeg haar niet van haar verantwoordelijkheid om bij binnenkomst op het Belgisch grondgebied in het kader van een kort verblijf, het reisdoel en de verblijfsomstandigheden zo nodig te kunnen staven en te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf.

4.3.7. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing in de eerste plaats dat verzoekster bij de grenscontrole niet in het bezit was van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Hij merkt op dat verzoekster verklaarde op doorreis te zijn naar Parijs voor toerisme en dit voor ongeveer drie maanden en dat ze meer concreet stelde eerst op hotel te zullen verblijven van 14 tot en met 23 juli 2023, waarna ze achtereenvolgens bij een broer in Poitiers en een andere broer in Toulouse zou verblijven. Hij stelt evenwel vast dat, na contact te hebben genomen met het hotel, de hotelreservatie blijkt te zijn geannuleerd en verzoekster daarnaast ook geen uitnodigingsbrief van haar broers kan voorleggen, net zo min als toeristische documentatie. Verweerder wijst er daarnaast op dat uit VisaNet blijkt dat verzoekster door de Belgische ambassade in Yaounde een visum kort verblijf werd afgegeven voor een toeristisch bezoek aan België met voorlegging van een hotelreservatie in Brussel. De door haar bij de visumaanvraag voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen stroken volgens verweerder dan ook niet met deze aangebracht ten overstaan van de

grenspolitie tijdens de controle van de binnenkomstvoorwaarden, waarbij verzoekster aangeeft dat haar reismotief zich grotendeels in Frankrijk situeert.

Verzoekster betoogt in dit verband dat het voorleggen van *“toeristische documenten”* niet steeds is vereist en het verweerder toekwam manifeste tegenstrijdigheden in haar verklaringen aan te tonen. Hierin is verweerder volgens haar niet geslaagd. Zij wijst erop dat zij commercieel directrice is van een onderneming in Kameroen en hiervoor een maandelijks inkomen geniet van omgerekend 610 euro, dat zij een bankrekening heeft met een positief saldo van een kleine 10.000 euro, dat zij gehuwd is met een lid van de senaat in Kameroen en dat zij en haar echtgenoot een Franse bankrekening hebben met een positief saldo van 4.000 euro. Dit alles diende volgens haar in rekening te worden gebracht. Zij betoogt verder dat zij haar reisdoel en verblijfsomstandigheden wel degelijk op coherente en concrete wijze heeft verduidelijkt, met name stelt zij te hebben vermeld dat haar eindbestemming België was alsook de redenen van haar *“tussenstop”* in Frankrijk te hebben toegelicht. Zij stelt te hebben verklaard dat zij naar Frankrijk reist om er een kort bezoek te brengen aan haar broers die in Poitiers en Toulouse wonen en om vervolgens, bij aankomst van haar echtgenoot, een kort moment met hem door te brengen in Parijs en dat zij daarna, met name nadat haar echtgenoot weer is vertrokken, een langer verblijf plant bij haar broer (neef) in België. Zij stelt dat haar echtgenoot dit kan bevestigen. Zij is van mening dat verweerder haar verklaringen slechts gedeeltelijk in aanmerking heeft genomen en dit niet op een objectieve wijze, nu enerzijds werd nagelaten het geheel van de door haar afgelegde verklaringen in rekening te brengen en anderzijds geen rekening werd gehouden met haar profiel en anteceden ten.

Verzoekster gaat er met haar betoog evenwel aan voorbij dat verweerder wel degelijk manifeste tegenstrijdigheden vaststelde voor wat betreft het door haar opgegeven reismotief en haar verblijfsomstandigheden.

Zo is er in de bestreden beslissing sprake van dat verzoekster bij de Belgische ambassade van Yaoundé, Kameroen, een visum kort verblijf verkreeg voor een toeristisch bezoek aan België en op voorlegging van een hotelreservatie in Brussel, terwijl aan de grens geen sprake meer is van een hotelreservatie in Brussel en verzoekster aangaf vooral in Frankrijk te willen verblijven. De stukken van het administratief dossier bevestigen dat verzoekster bij de aanvraag van haar visum België als land van bestemming opgaf en dat zij aangaf haar echtgenoot te willen vergezellen op een toeristische reis. Er blijkt niet dat zij hierbij gewag maakte van het bezoeken van familieleden in Frankrijk of een toeristisch verblijf in dat land. Verzoekster geeft niet concreet aan de vaststelling in de bestreden beslissing te betwisten dat de door haar bij de visumaanvraag voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen niet stroken met deze aangebracht ten overstaan van de grenspolitie tijdens de controle van de binnenkomstvoorwaarden.

Nu blijkt dat verweerder VisaNet raadpleegde, dat ingaat op enkele details van het aan verzoekster afgeleverde Schengenvisum, mist haar betoog dat verweerder onzorgvuldig handelde door het VIS niet te consulteren prima facie ook feitelijke grondslag. Verweerder toetste de door verzoekster aan de grens afgelegde verklaringen wel degelijk met de gegevens op basis waarvan het Schengenvisum werd afgegeven. De Raad herhaalt trouwens nogmaals dat het gegeven dat aan een vreemdeling een Schengenvisum werd afgegeven niet verhindert dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen verlangen dat hij, zo nodig, zijn reismotief en verblijfsomstandigheden staakt.

Zoals verweerder stelt in de bestreden beslissing blijkt uit het verslag van de grenspolitie verder dat verzoekster op doorreis was naar Frankrijk en zij verklaarde in Parijs eerst op hotel te zullen verblijven, dit van 14 juli 2023 tot 23 juli 2023. Zij legde ter staving hiervan ook een hotelreservatie voor. Verzoekster betwist dit niet, net zo min als dat zij de vaststelling in de bestreden beslissing betwist dat deze hotelreservatie bij nazicht blijkt te zijn geannuleerd. Zij stelt thans dat zij aan de grenspolitie zou hebben verduidelijkt dat de hotelreservatie zou worden geannuleerd indien zij zich niet op 14 juli voor 10 uur aanmeldde bij het hotel, maar dit vindt geen steun in het verslag van de grenspolitie en daarenboven, zelfs al mocht verzoekster dit hebben verklaard, is dit slechts een blote bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd met een begin van bewijs. Het komt ook niet echt geloofwaardig over dat indien verzoekster werkelijk een hotelreservatie had in Parijs vanaf 14 tot 23 juli 2023 zij zich op 14 juli reeds bij dit hotel diende aan te bieden voor 10 uur 's ochtends omdat anders haar reservatie zou worden geannuleerd. Dit geldt des te meer nu verzoekster thans ook niet langer spreekt van een intentie om in eerste instantie in Parijs op hotel te verblijven. Integendeel legt zij nu een verklaring voor van haar broer in Poitiers die stelt dat hij haar zou komen ophalen aan de luchthaven om bij hem te verblijven.

Verzoekster duidt ook niet waarom zij een dergelijke hotelreservatie voorlegde aan de grenspolitie, indien zij een intentie had om bij familie te verblijven.

Verder merkt verweerder in de bestreden beslissing op dat, zoals dit ook blijkt uit het verslag van de grenspolitie, verzoekster vervolgens aangaf dat ze zou doorreizen naar een broer die in Poitiers woont, alwaar ze één maand zou verblijven. Daarna zou ze verder reizen naar een andere broer in Toulouse, om op 11 oktober 2023 vanuit Brussel opnieuw naar Yaounde te vliegen. Verzoekster betwist in wezen niet dat zij, hierom gevraagd, evenwel geen uitnodigingsbrief kon voorleggen, net zomin als documenten die haar toeristisch reismotief in Frankrijk konden staven. De thans door verzoekster voorgelegde verklaringen van familieleden zijn zo ook alle opgesteld na het nemen van de bestreden beslissing en hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter.

In dit verband herhaalt de Raad ook dat verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissing is gehoord en uit niets blijkt dat zij zich niet heeft kunnen uitdrukken in de Franse taal of dat er communicatieproblemen zouden zijn geweest. Het gegeven dat het politieverslag eerder een samenvatting van haar verklaringen is, zonder dat dit is opgesteld in een duidelijk vraag- en antwoord-gesprek, doet er op het eerste gezicht ook geen afbreuk aan dat op basis van het verslag van de grenspolitie moet worden aangenomen dat verzoekster de mogelijkheid heeft gekregen om toelichting te geven bij haar reisdoel en de verblijfsomstandigheden. Zo heeft verzoekster concrete verklaringen kunnen afleggen over de broers in Frankrijk die ze wenste te bezoeken, waarbij zowel hun namen als hun adres nauwgezet werden genoteerd. Van het verslag opgesteld door de grenspolitie moet op het eerste gezicht ook worden aangenomen dat de inhoud overeenstemt met de feiten, tot het bewijs van het tegendeel is geleverd. Verzoekster levert een dergelijk bewijs niet. Het is niet omdat verzoekster thans haar verklaringen wenst bij te stellen dat het verslag van de grenspolitie niet representatief is voor het gehoor bij de grenscontrole. Verzoekster kan op het eerste gezicht niet worden gevolgd in haar standpunt dat zij werd verhinderd bepaalde verklaringen af te leggen of dat haar verklaringen verkeerd of onvolledig zijn weergegeven.

De Raad stelt prima facie vast dat verzoekster a posteriori haar verklaringen inzake haar reisdoel en verblijfsomstandigheden wenst bij te stellen, voornamelijk in de zin dat zij thans voorhoudt dat zij wel degelijk hoofdzakelijk een verblijf in België zou beogen en dit bij een ander familielid in Mons, en zij in dit verband alsnog enkele verklaringen van haar echtgenoot en van beweerde familieleden in Frankrijk en België voorlegt.

Verzoeksters huidige betoog dat ze tegenover de grenspolitie slechts zou hebben gesteld een *“tussen-stop”* te maken in Frankrijk, maar dat ze hoofdzakelijk in België zou verblijven, strookt echter niet met de duidelijke vermeldingen in het verslag van de grenspolitie. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt ook nergens dat verzoekster melding zou hebben gemaakt van een familiebezoek aan een andere broer (of neef) in België, meer bepaald in Mons.

De door verzoekster thans voorgelegde verklaringen van haar echtgenoot en van beweerde familieleden in Frankrijk en België zijn verder duidelijk opgesteld na het nemen van de bestreden beslissing. Dit bevestigt enkel maar de vaststelling van de grenspolitie dat verzoekster, op het ogenblik dat zij aankwam aan de grenscontrole, geen uitnodigingsbrief van haar familieleden kon voorleggen. Te meer nu niet blijkt dat zij bij haar visumaanvraag zelf reeds wees op het willen bezoeken van familieleden in Europa, diende verzoekster nochtans het belang te hebben beseft van het indien nodig kunnen voorleggen van stukken dienaangaande bij de grenscontrole.

Er blijven verder ook ongerijmdheden bestaan tussen de verklaringen van verzoekster en de door haar voorgelegde stukken. Terwijl verzoekster in haar verzoekschrift stelt een broer te hebben in Mons, België, voegt zij ter zake thans een verklaring van een man uit Mons die stelt haar neef te zijn. Deze verklaring strookt verder niet met haar verklaringen aan de grenspolitie. Verzoekster hield tegenover de grenspolitie voor dat ze tot 23 juli 2023 op hotel in Parijs zou verblijven en vervolgens dat ze één maand bij een broer in Poitiers en vervolgens ook nog bij een broer in Toulouse zou verblijven. In de verklaring van het beweerde familielid in België is er evenwel sprake van dat deze haar reeds op 8 augustus 2023 in Parijs zou moeten gaan oppikken. Ook waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift voorhoudt dat ze één maand bij een broer in Poitiers en daarna bij een broer in Toulouse zou verblijven en vervolgens ook nog een korte tijd in Parijs zou doorbrengen met haar echtgenoot totdat deze laatste zou terugreizen naar het land van herkomst, waarna ze zou terugkeren naar België om hier de rest van haar verblijf door te brengen, strookt dit evenmin met de verklaring van het familielid in België, nu dit familielid stelt tot 18 augustus verlof te hebben en verzoekster reeds op 8 augustus 2023 te zullen komen

op pikken in Parijs. Volgens de door verzoekster gevoegde vliegtickets van haar echtgenoot heeft deze evenwel pas op 20 augustus vanuit Parijs een vlucht terug naar Brussel, met een aansluitende vlucht naar Yaounde. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat blijkens het door verzoekster voorgelegde vakantieattest zij op 21 augustus 2023 reeds opnieuw wordt verwacht op haar werk in Kameroen.

Gelet op wat voorafgaat en de tegenstrijdige en wisselende verklaringen die verzoekster aflegt over het doel en de invulling van haar reis, en zelfs aangenomen dat ze kan aantonen dat ze in haar land van herkomst werkt als commercieel directrice en eigen inkomsten heeft, haar echtgenoot lid is van de senaat in haar land van herkomst en ze eerder reeds naar Europa reisde, overtuigt zij met haar uiteenzetting niet dat het bestuur op basis van incorrecte of niet pertinente feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat zij haar reismotief en verblijfsomstandigheden niet voldoende kon verduidelijken en evenmin kon staven, waardoor zij niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden.

4.3.8. Verweerder steunt de bestreden beslissing in de tweede plaats op de vaststelling dat verzoekster bij haar aankomst in België niet blijkt te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor het beoogde verblijf van drie maanden, waarbij hij vaststelt dat zij enkel in het bezit is van 60 euro cash en niet in het bezit is van een kredietkaart of een verklaring van tenlasteneming.

Verzoekster betwist deze vaststellingen in wezen niet, maar tracht aan de hand van nieuw aangebrachte stukken alsnog het bewijs te leveren dat zij kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

Verzoekster legt zo thans een attest van werk en loonfiches uit Kameroen voor. Nog legt zij een bewijs voor dat zij een lopende rekening heeft bij een Kameroense bank met positief saldo. Nog daargelaten het gegeven dat niet blijkt dat verzoekster deze stukken voorlegde tijdens de controle van de binnenkomstvoorwaarden, toont zij actueel evenwel niet aan dat zij tijdens haar reis in het bezit is van een bankkaart waarmee zij aan haar gelden uit een tewerkstelling in Kameroen of bij een Kameroense bank kan.

Verder voegt verzoekster nog loonfiches van haar echtgenoot en het bewijs dat haar echtgenoot een Franse bankrekening heeft. Ook hier blijkt niet dat zij deze stukken voor het nemen van de bestreden beslissing voorlegde aan de grenspolitie. Nog merkt de Raad op dat niet blijkt dat de Franse bankrekening ook op haar naam staat en zij niet aantoonst dat zij tijdens haar beoogde verblijf in Europa zelf kan beschikken over deze gelden van haar echtgenoot. In dit verband moet ook worden benadrukt dat verzoekster alleen reist, zonder haar echtgenoot. Haar echtgenoot zou haar ook slechts gedurende een beperkt gedeelte van haar reis vergezellen.

Ook wat dit motief van de bestreden beslissing betreft, toont verzoekster dus prima facie niet aan dat dit steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling.

4.3.9. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoekster prima facie niet aantoonst dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, dat hieraan enig onzorgvuldig handelen ten grondslag ligt of dat de gegeven motieven kennelijk onredelijk of onwettig zijn. Een disproportionaliteit tussen het algemeen belang en verzoeksters persoonlijke belangen blijkt prima facie evenmin.

4.3.10. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel wordt prima facie niet aangetoond.

4.3.11. Er wordt geen ernstig middel aangevoerd. Bijgevolg is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS